

РЕШЕНИЕ

№ 3281

гр. София, 04.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Рачев, като разгледа дело номер **1140** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. И. И. против решение от 16.05.2009 г., постановено по НАХД № 2858/2009 г. на СРС, НК, 99 с-в. Със същото е потвърдено НП № 42-0000015/05.01.2009 г. на директора на регионална дирекция „А. А.” С., с което на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. на основание чл. 105 от Закона за автомобилните превози за нарушение по чл. 72 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г., издадена от министъра на транспорта и глоба в размер на 500 лв. за нарушение по чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози за нарушение по чл. 71, т. 7 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г., издадена от министъра на транспорта.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН и чл. 348, ал. 1, т. 2 вр. ал. 3, т. 1 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението и потвърденото с него наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не взема становище по жалбата.

Представителят на С. дава заключение за основателност на жалбата.

Административен съд С. – Г., като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена, от надлежна страна по чл. 210, ал.1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение. При обжалването е спазен преклузивният срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, независимо от отбелязването на първоинстанционния съд, че жалбата е подадена след срока. По делото е налице съобщение от 04.06.2009г., адресирано до И. И., на адрес в гр. Б., обл. П, с отбелязване, че съдебният акт на СРС е връчен на лице, посочено като негова дъщеря. В производството пред настоящата инстанция се представят удостоверение за семейно положение и членове на семейството № 201/22.10.2010г. и удостоверение за родствени връзки № 05/22.10.2010г. издадени от кмета на гр. Б., според които И. И. И. е роден на 12.07.1985г., неженен е и няма деца, а родствените му връзки са с родители и брат. Поради това съобщаването на решението на първоинстанционния съд на лице, посочено като негова дъщеря не следва да се счита за редовно и срокът за обжалване на съдебния акт не е започнал за тече. С оглед на изложеното касационната жалба от 24.01.2011г. се явява подадена в преклузивния срок и като такава е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

С атакуваното решение от 16.05.2009 г., постановено по НАХД № 2858/2009 г. на СРС, НК, 99 с-в е потвърдено НП № 42-0000015/05.01.2009 г. на директора на регионална дирекция „А. А.” С., с което на И. И. е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. на основание чл. 105 от Закона за автомобилните превози за нарушение по чл. 72 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г., издадена от министъра на транспорта и глоба в размер на 500 лв. за нарушение по чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози за нарушение по чл. 71, т. 7 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г., издадена от министъра на транспорта.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 16.07.2008 г. около 17,20 ч. в гр. С. на КПП В с посока на движение гр. П, касаторът е управлявал автобус Мерцедес 413 ИПИ Спринтер с рег. № РВ , собственост на „К” ООД, гр. К, ул. „Ген. Скобелев” № 4а, като е извършвал случаен превоз на пътници – 10 души, чужденци, служители на SKF, които отивали на семинар в гр. Х.

От правна страна СРС е приел, че касаторът е извършвал случаен превоз на пътници, за което е следвало да представи документ по чл. 71, т. 7 от Наредба № 33/03.11.1999г. и да постави табелите по чл. 72 от същата наредба. Изводите си първоинстанционният съд е изградил въз основа на констатацията, че санкционираното лице не установява извършването на „превоз за собствена сметка” по смисъла на §1, т. 4 от ДР на ЗАВП, поради което превозът следва да се счита за обществен и за осъществяването му са приложими изискванията на Наредба № 33/03.1999г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на РБ, включително изискванията за наличие на пътна книжка по образец и на изискването моторното превозно средство да е означено с табела „случаен превоз”. Според СРС не са налице кумулативните условия за

признаване на превоза като такъв за собствена сметка – липсва сключен трудов договор между жалбоподателя и К ООД и пътниците не са служители на дружеството, осъществило превоза.

Решението на първоинстанционния съд е постановено в нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН.

Случайният превоз е обществен превоз на пътници по смисъла на чл. 3, ал. 2, т. 3 от Наредба № 33 от 3.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република Б, издадена от министъра на транспорта. Съгласно чл. 23, ал. 1 от Закона за автомобилните превози специализирани и случайни автобусни превози се извършват от лицензирани превозвачи по договорени с клиента цени при условия и по ред, определени с наредба, издадена от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Според легалната дефиниция съдържаща се в § 1, т. 24 от Закона за автомобилните превози „случайни автобусни превози” са превозите на предварително определена група пътници без промяна в състава на групата от началния до крайния пункт по предварително заявени условия. Следователно, основна характеристика на случайните автобусни превози е наличието на договорена с клиента цена за извършване на превоза, предварително определена група от пътници и наличието на предварително заявени условия.

Нормата на чл. 71, т. 7 от Наредба № 33 от 3.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република Б, издадена от министъра на транспорта по време на работа, въвежда задължение за водача при изпълнение на „случаен превоз” да представя по искане на контролните органи пътна книжка по образец (приложение № 12), а съгласно чл. 72 от посочената наредба по време на работа автомобилите се обозначават с табели "Случаен превоз", като в т. 1 и в т. 2 са посочени изискванията по отношение размерите и съдържанието на табелите.

Спорният въпрос между страните в процеса е дали осъществяваният от И. И. превоз, описан в АУАН и НП представлява „случаен превоз на пътници”, за който са въведени посочените изисквания на чл. 71 и чл. 71 от Наредба № 33/03.11.1999г.

В хода на административнонаказателното производство, както и в съдебното производство не са събрани доказателства относно обстоятелството за наличието на договорена цена между съответното лице превозвач и клиентите, респективно пътниците за извършване на превоза, както и наличието на предварително заявени условия. Доказателства в тази насока не са събрани при издаването на наказателното постановление. СРС е констатирал в мотивите си, че административнонаказващият орган не е установил извършването на обществен превоз срещу заплащане. Въз основа на така установената фактическа обстановка изводите за наличие на административно нарушение не съответстват на материалния закон.

В защитната си теза пред съда И. И., чрез процесуалния си представител е

поддържал, че в процесния случай се касае до извършване на превоз на пътници за собствена сметка, за който изискванията на чл. 71 и чл. 72 от Наредба № 33/03.11.1999г. не се прилагат. Съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 4, б. „б” от ДР на ЗАвП „превоз за собствена сметка” е превоз на пътници без заплащане с нетърговска или нестопанска цел, предназначен единствено за собствена дейност или произтичащ от собствена дейност, извършван със собствени или наети без водач пътни превозни средства, управлявани от водачи, назначени по трудов договор с лицето, за чиято сметка се извършва превозът, когато този превоз не е основна дейност за него

СРС е приел възраженията за неоснователни, като е обосновал изводите с липсата на представени доказателства за сключен трудов договор между лицето извършило превоза и К ООД гр. К и на обстоятелството, че пътниците не са служители на българското дружество. В производството пред настоящата инстанция се представя трудов договор, сключен на 14.07.2008 г. между „К” ООД и И. И. И., с който същият приема да изпълнява длъжността шофьор на автобус в търговското дружество. Дори и да не се кредитира така представеното доказателство по реда на чл. 219, ал.1 от АПК, с оглед липсата на доказателства за регистриране на трудовия договор в регистъра по чл. 62 от КТ, настоящият съдебен състав намира, че доказателствената тежест за установяване на нарушението е на административнонаказващия орган. Последният следва да установи по безспорен начин фактическото осъществяване на „случаен превоз” от страна на санкционираното лице. От наличните по делото доказателства не се установява, че И. И. е осъществявал случаен автобусен превоз на пътници по смисъла на §1, т. 24 във връзка с §1, т.1 от ДР на ЗАвП, поради което незаконосъобразно са му наложени санкциите по чл. 105 и чл. 93, ал.1, т.1 от ЗАвП. С оглед на изложеното наказателното постановление следва да се отмени като незаконосъобразно. Като е достигнал до други правни изводи и е потвърдил наложените административни санкции, СРС е постановил съдебен акт в противоречие с материалния закон, който подлежи на отмяна на основание чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка чл. 63, ал.1 от ЗАНН.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – Г., V-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 16.05.2009 г., постановено по НАХД № 2858/2009 г. на СРС, НК, 99 с-в и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42-0000015/05.01.2009 г. на директора на регионална дирекция „А. А.” С., с което на И. И. И. ЕГН * е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. на основание чл. 105 от Закона за автомобилните превози за нарушение по чл. 72 от Наредба № 33 от 3.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република Б, издадена от министъра на транспорта и глоба в размер на 500 лв. за нарушение по чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози за

нарушение по чл. 71, т. 7 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република Б, издадена от министъра на транспорта.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: